

[Justitsministeren.]

tinget tilslutning til lovforslaget, før det nøje var gennemgået i enkeltheder, og jeg er enig med det ærede medlem i, at et lovforslag af denne karakter må underkastes en grundig udvalgsbehandling. Det ærede medlem pegede specielt på den begrænsning, der findes i bestemmelsen om, at det skal dreje sig om statsadvokatsager, og jeg forstod, at det ærede medlem, ligesom også det ærede medlem hr. A. C. Normann, nærede betænkelighed ved denne begrænsning og mente, at den ikke var tilstrækkelig. Jeg er særdeles villig til i udvalget at drøfte, om vi kan nå frem til yderligere begrænsning, når blot vi holder os for øje, at i alvorligere sager må politiet kunne gøre brug af dette undertiden helt nødvendige efterforskningsmiddel.

Det ærede medlem hr. Thestrup gjorde nogle bemærkninger om bestemmelsen i § 750 b, sidste stykke, hvor der står:

„I påtrængende tilfælde kan politiet uden forudgående retskendelse træffe bestemmelse som i 1. stykke nævnt.“

Det drejer sig altså om at indhente oplysning hos telefonadministrationen om, hvilke telefoner der har været sat i forbindelse med en bestemt telefon. Det ærede medlem sagde, at dette ville man vel ikke gøre, medmindre det havde været umuligt forinden at indhente retskendelse. Jeg er ganske enig heri, og jeg tror, det er i politiets egen interesse, når en telefonaflytning anses for nødvendig som led i en efterforskning, at sikre sig gennem en forudgående retskendelse. Politiet kan ingen interesse have i at udsætte sig for en kritik, hvis den kan undgås gennem indhentelse af retskendelse, og jeg regner det for givet, at det vil ske.

Det ærede medlem hr. Thestrup var inde på spørgsmålet om garantier mod misbrug af den bemyndigelse, politiet ved dette lovforslags gennemførelse vil få. For det første er forholdet det, at politiets virksomhed på dette område er underkastet domstolens kontrol, hvad enten aflytning sker efter indhentet kendelse eller med efterfølgende kendelse. Dertil kommer den garanti, der ligger i muligheden for at anvende straffelovens § 147 for lovstridig telefonaflytning og straffelovens § 148 for undladelse af at iagttage den lovbestemte fremgangsmåde. Desuden har det ærede

medlem ret i, at der kan blive spørgsmål om disciplinært ansvar efter tjenestemandsløven for den pågældende polititjenestemand. Jeg er naturligvis klar til at drøfte med udvalget, om man kunne gå videre i retning af at skabe garantier mod et befrygtet misbrug af telefonaflytningsinstituttet. Jeg kunne tænke mig, at man måske kunne overveje og drøfte en bestemmelse i retning af, at dommeren, når han fandt anledning dertil, skulle gøre enten politiets ledelse eller justitsministeriet bekendt med, at aflytningsreglerne var tilsidesat. Det er en ting, vi kan drøfte i udvalget.

Dernæst nævnte det ærede medlem hr. Thestrup spørgsmålet om at skaffe den, hvis telefon uberettiget har været aflyttet, en slags erstatning eller oprejsning. Derom vil jeg blot henvise til, at bestemmelserne i retsplejelovens § 1018 c og d jo finder anvendelse i disse tilfælde.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. A. C. Normann i, at bestemmelser af denne karakter, altså om telefonaflytning, kun bør anvendes overfor forbrydelser af alvorlig karakter, og hvor der er sandsynlighed for, at den, hvis telefon aflyttes, er skyldig, men det ærede medlem vil være enig med mig i, at afgrænsningen er vanskelig. Som jeg allerede har nævnt, er jeg særdeles villig til med udvalget at drøfte, om vi kan finde en anden afgrænsning end den, der har fundet udtryk i det lovforslag, der her foreligger.

Det ærede medlem fandt i almindelighed og på forhånd, synes jeg, forslaget for vidtgående. Jeg er villig til at drøfte, om vi kan gøre det mindre vidtgående uden at tilsidesætte de hensyn, som jeg har nævnt, og som jeg finder det nødvendigt at tilgodese.

Det ærede medlem nævnte § 750 a, specielt bestemmelsen om, at aflytningen, hvis der ikke foreligger retskendelse, inden tre dage fra aflytningens begyndelse skal afbrydes og vedkommende telefonadministration give indberetning om den, og det ærede medlem spurgte, om man ikke kunne erstatte denne frist på tre dage med 24 timer. Jeg er villig til at overveje, om der er mulighed for at gøre det. Jeg understreger stadig, at jeg må se således på det, at det er efterforskningskridt, politiet må have ret til at foretage, og som der ikke må læg-